

רבי יהודה אומר: כך היו אומרים: "אני וחו — הושיעה נא". שהוא גימטריא של אנא ה' [78], וכמו כן הוא מורכב משני שמות מתוך שבעים ושתיים שמות אשר מהן מורכב השם המפורש.⁽¹⁾

ואותו היום, השביעי, היו מקיפין את המזבח שבע פעמים.

בשעת פטירתן פרידתן מהמזבח מה הן היו אומרים?

"יופי לך מזבח! יופי לך מזבח!". שעושים אנו לך את היופי הזה לפי שאתה מכפר עלינו [רש"י בעמוד ב].

רבי אלעזר אומר: כך היו אומרים: "יופי ליה, ולך מזבח! יופי ליה, ולך מזבח!". ויתבאר בגמרא.

בכמעשהו של קיום מצות ערבה בחול — כך מעשהו בשבת.

אלא, שהיו מלקטין אותן מערב שבת,

ומניחין אותן בגיגיות של זהב מלאות מים, כדי שלא יכמושו, שלא יבלו הערבות.

ג. רבי יוחנן בן ברוקה אומר: ביום השביעי, בין בחול ובין בשבת — חריות ענפים של דקל היו מביאין, וחרבטין אותן בקרקע בצדו המזבח. ואותו היום היה נקרא "יום חבוט חריות".

ד. גם לאחר הקיום של מצות אתרוג לולב וערבה, עדיין היו הלולבים והאתרוגים "מוקצים למצוותן" למשך כל היום.

וכדי לשמוח מיד עם סיום הקיום של המצוות הללו, היו הגדולים לוקחים את הלולבים ואתרוגיהם של הקטנים, שהם לא הוקצו למצוה.

וכך עשו:

מהיד של התינוקות — היו שומטין את לולביהן.

והיו אוכלין את אתרוגיהן.

מורכב מצירוף אותיות משלשת הפסוקים, לפי הסדר הזה:

האות הראשונה היא האות הראשונה שבפסוק הראשון, האות השניה היא האות האחרונה של הפסוק האמצעי, והאות השלישית היא האות הראשונה שבפסוק השלישי.

צירוף זה נותן את השם "והו".

השם השלישי ושבע הוא צירוף האות השלישי ושבע מתחילת הפסוק הראשון, והאות השלישי ושבע כשמונים את האותיות אחרונה מסוף הפסוק האמצעי, והאות השלישי ושבע מתחילת הפסוק השלישי.

צירוף זה נותן את השם "אני".

אך הרבה ראשונים [ועיין בתוס' גורסים "אני

1. השם המפורש נלמד משלשת פסוקים סמוכים, בני שבעים ושתיים אותיות כל אחד, בפרשת בשלח [פרק יד פסוקים יט כ כא] הפסוק הראשון הוא "ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם". הפסוק השני הוא "ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך, ויאר את הלילה, ולא קרב זה אל זה כל הלילה". הפסוק השלישי הוא "ויט משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים כל הלילה, וישם את הים לחרבה, ויבקעו המים". השם המפורש הוא צירופים של שמות בני שלש אותיות, כאשר כל שם בן שלש אותיות